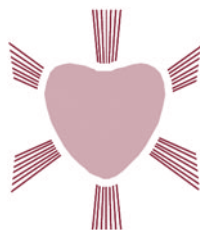

SRDÍČKO

ročník XVI. 3
3. 6. 2012

NECHÁVÁŠ SE NALÉZT

Přiblížil jsem se nedávno v kostele ke svatostánku, a uvědomil jsem si, Pane, jak jsi nám všem blízko, jak se s obdarovávající láskou „pohybuješ“ mezi námi. O Velikonocích jsme s tebou prožili památku tvého utrpení a vítězství nad zlem, teď v květnu jsme častěji i s tvou Matkou. Od osmnáctého května jsme se modlili nověnu k Duchu svatému. Těch osm dní nás naplňovalo očekáváním: Jaké milosti pro nás Duchu svatý letos máš? Mysl i srdce se otevírá. Tady v Brně bývá v této době už „letní“ slunce – umocňuje slavnostnost – varhany, svatodušní sekvence, svědectví Písma... vyvolávají v nitru žár a radostné uchvácení, máme účast na tvém Duchu, Pane Ježíši! Letos nám tato radost trvá ještě o týden déle. První červnovou sobotu budeme mít duchovní obnovu, od velikonoc se na ní připravujeme meditacemi nad texty a modlitbou, abychom dovedli „slyšet“ a „přijmout“ tvá slova, budeš opět mezi námi, dokonce i v divadle – jako „Raněný pastýř“. Ať tvoje Láaska sladce poraní naše srdce!

Sedmnáct z nás zůstane ještě rozechvělých očekáváním, neboť následující den budou smět přijmout Ducha svatého v plnosti. Jako jsi posílal své apoštoly, posíláš nám nyní jejich nástupce, otce Vojtěcha, a přece v něm přijdeš ty sám: „Kdo přijímá vás, přijímá mne...“. Pane, ty se už těšíš, až tvůj Duch naplní a oživí chrámy jejich srdcí. Bude je uvádět do celé pravdy, budou mocí smýšlet, mluvit a prokazovat lásku jako ty. Ať se tak stane!

A další týden tě budeme provázet v eucharistickém průvodu. Přitahuješ nás k sobě – jako bychom zakoušeli tajemnou přítomnost tvého božství..., osvobozuješ nás svou mocí, vyprošťuješ z mnohých nesnází, pozvedáš... Tvá pozornost je mimořádně upřena i k maličkým. Sedmnáctého června svátostně vstoupíš do osmi dětských srdcí. Již deset měsíců se připravují na setkání s tebou. Tolik nás všechny miluješ... Svatostánek mi to „připomněl“. Prosíme, požehnej nám!

bratr Ignác, OFM

VĚŘÍM, ŽE UVIDÍM BLAHO OD HOSPODINA V ZEMI ŽIVÝCH

Sluncem prozářené odpoledne 28. dubna 2012 se v Moravské Třebové stalo krásnou františkánskou slavností. Z Brna dorazil autobus zcela naplněný poutníky, kteří spolu s františkány přišli předat bratra Angela Aloise Glabasniu Bohu při mši svatě v kostele sv. Josefa. Kostel a klášter vystavěli bratři františkáni, které sem r. 1678 povolal hrabě z Lichtensteina a byl ke cti sv. Josefa vysvěcen r. 1689. V roce 1950 byl klášter zlikvidován a znovu jej převzali bratři v únoru 1990.

Mši sv. u oltáře slavilo několik desítek kněží a bratří, v kostele pak nad stovku věřících. Zahájil ji provinciál bratr Jeroným, aby po jeho slovech zazněla slova naděje z úryvku Zjevení: „Blažení jsou od této chvíle ti, kdo umírají s Pánem...“ K naději směřoval i následný sedmadvacátý žalm: „Hospodin je mé světlo a má spása...“, a vlastně všechno, co bylo čteno, řečeno, zpíváno a slouženo.

Svatý Pavel nám v listu Římanům připomněl, že: „Žádný z nás nežije sám sobě, ani neumírá sám sobě, ať žijeme nebo umíráme, patříme Pánu... před Ním poklekne každé koleno...“ Evangelium přineslo zaslíbení: „Já jsem chléb života, kdo jí tento chléb, bude žít navěky...“

Homilii, kterou přinášíme v našem zpravodaji v přesném znění, laskavě poskytl bratr Vianney (viz další článek). Tečkou za ní byla píseň: „Hle, jak umírá spravedlivý.“ Zaznělo i poděkování všem, kdo bratru Angelovi sloužili v posledních chvílích, avšak chvály bylo „jen“ tolik, „aby nepřišli o zásluhy nebeské“ (bratr Vianney). K rozloučení se přidávali i další příznivci a přátelé bratra Angela, vzpomínali na jeho oddanost a vyrovnanost, děkovali za jeho příklad, za to, že vítězně dobojoval svůj boj. Jedna slovenská řádová sestra se značným dojetím přednesla báseň, začínající: „Asi si spomenieš, braček náš drahý, ako sme boli chytený Františkom do siete...“ V závěru prosila: „Za nas sa prihovor, aby sme sa mohli raz pripojiť k zástupu, ktorý spolu zo sv. Františkom velebí toho, čo stvoril nás... Chcela by som poďakovať, že si bol v správny čas na správnom mieste a za tvoj humor.“

Poté zazněl z úst další ženy hymnus k P. Marii za šťastné skonání: „Až bude duše má tělo opouštět, ujmí se jí, Maria...“ Další z přátel bratra Angela umožnil nahlédnutí do Angelovy duše: „Stalo se v Bratislavě, kde jsme spolu studovali

a bydleli, že v domě byl klavír. Bylo postní období, Lojzko si otevřel klavír a začal hrát. Představený ho upozornil, že je postní doba, neměl by tolik hrát na klavír. A on odpověděl – „Ale já se modlím křížovou cestu.“ On vlastně meditoval. ... Jakmile se, Lojzku, dostaneš do té Boží slávy a milosti, prosíme, abys nezapomněl na nás.“ Tím jeho přítel vzpomínání zakončil. Rozloučení uzavřel bratr Jeroným: „Hodně svých bolestí a těžkostí obětoval i za nás a za provincii, snažil se mnohé z toho, co mu bylo dáno, proměňovat. I za to je správné mu poděkovat, děkujeme za tuto ochotu obětovat své bolesti.“

K tomu zapadalo následné Jobovo poselství: „Věřím, že můj Vykupitel žije...“ Přišla chvíle, kdy kněží – mezi nimi i bratr Ignác a bratr Šebestián – vynesli rakev z kostela, aby se loučení skončilo na místním hřbitově na Křížovém vrchu, kde byl bratr Angelus uložen do řádového hrobu, opět se znamením naděje, jež hlásá nápis u hrobu: „Na slavné vzkříšení zde čekají bratři svatého Františka.“ Ke Křížovému vrchu stoupá schodiště s portálem, na kterém jsou znaky pánů z Boskovic s nápisem „Blažení jsou mrtví, kteří umírají v Pánu.“ Schodiště bylo postaveno za panování Jana z Boskovic. Naše cesta tudy však nevedla a také chůze po hřbitově byla poněkud náročnější, protože byl zrovna ve stadiu rekonstrukce.

Ze hřbitova se lidé vrátili zpět do kláštera, aby přijali pohoštění, velmi pečlivě připravené místní komunitou v refektáři, a také měli možnost prohlídky klášterního areálu, který vskutku stojí za vidění. Nově jsou zde sochy, které byly dlouhá léta utajeny před státní bezpečností díky odvážnému restaurátorovi a nyní je může-

me obdivovat jako krásná umělecká díla. Také se zde zrovna v době pohřbu konalo setkání organizátorek modliteb matek, které jsme potkávali při prohlídce. Neméně zajímavá byla studna v rajské zahradě kláštera, celkově by klášter i kostel sv. Josefa zasluhoval více času a pozornosti, než mu bylo možné věnovat.

Cestou nazpět do Brna jsme měli čas si uvědomit, že Bůh sám vše režíroval tak, aby nám dal nahlédnout alespoň pod cípek slávy nebeského království a naplnil naše srdce nadějí. Celá slavnost by se možná dala nazvat určitou demonstrací naděje a v jistém smyslu i radostným setkáním.

Jarka Cýrusová

Bratr Angelus

Promluva bratra Vianneye na pohřbu Angela Aloise Glabasnia 28. 4. 2012 v Moravské Třebové

Drahý bratře Angeli, nevím, jestli mohu říct, že Ti tak trochu závidíme. Samozřejmě, že v každém z nás je přirozená touha žít a zde na zemi mít svůj život pevně ve svých rukou, zatímco Ty jsi svůj život již odevzdal Pánu. Angeli, viděli jsme však, že i Ty jsi svůj život zde na zemi miloval a do posledních chvil ses snažil ho mít ve svých rukou.

A tak, jak rozdílně přistupujeme ke svému životu, co všechno od něho očekáváme, tak rozdílně ho máme či nemáme ve svých

rukou. Ty jsi měl svůj život ve svých rukou již od svého dětství. Narodil ses do hluboce věřící rodiny a život uvnitř rodiny, církve a farnosti Ti byl jakousi samozřejmostí. Již jako ministrant jsi obdivoval svého pana faráře a jeho slova se Ti hluboce vepisovala do srdce. Duchovní formace Ti tedy nezačala až poté, co jsi při studiu na vysoké škole chemické v Bratislavě, a připomínám, že to bylo v době tvrdé normalizace a veřejné snahy umlčet církve, že právě v této době jsi poznal františkány, kteří přes svoji skrytost své františkánství radostně vyzařovali, aby i Tebe tato nabízena možnost života a tajného studia oslovila a dala nový životní směr. Ve svých dvaceti letech již vstupuješ do noviciátu a postupně potvrzuješ svou touhu po životě svým dáváním se Bohu přes sliby chudoby, čistoty a poslušnosti, abys takto uprostřed postupující ateizace vyjádřil, že žít plně znamená: „Žít pro Pána“, jak o tom mluví i apoštol Pavel v listě Římanům.

Možná jsme již tak trochu pozapomněli, co v době komunistického režimu znamenalo žít svou víru s církví. Proto chci alespoň připomenout, že i Angelus prošel tvrdou zkouškou zatčení a čtrnáctidenní vazbou, když v roce 1983 chtěla státní bezpečnost umlčet hlas skrytých františkánských komunit. Až do pádu komunismu je Lojzík jedním z těch, který jde svojí cestou proti proudu. V roce 1985 přechází z Bratislavy do Brna na Karlovu ulici a nějakou dobu jsme tam spolu i sdíleli jeden malý pokojík. A to vše v domečku, který byl na první pohled docela nenápadný, až na to, že nás z vrátnice protějščí budovy Chemoplastu stále někdo sledoval a měl to dokonce i v popisu práce. V té době bratr Angelus v utajenosti přijímá jáhenské

a pak i kněžské svěcení a své zasvěcení Bohu ve františkánské rodině překrývá inženýrskou prací v jedné brněnské fabrice.

Po pádu komunistického režimu a po nabytí svobody v roce 1989 je tehdejším provinciálem Františkem Maráškem pověřen, aby převzal nově ustanovenou komunitu a s tím i náročnou farnost zde v Moravské Třebové i s okolními farnostmi. Vše ochotně přijímá a vnímá, jak se mu den ze dne naprosto všechno mění. Přesně v den výročí našich pražských mučedníků od Panny Marie Sněžné z roku 1611, jejichž blahorečení je na spadnutí a je v očekávání již jen podpis Svatého otce, odevzdává klíče ve fabrice a přebírá hned několik velkých svazků klíčů od celé řady kostelů, kapliček i far v celém okolí. Bez jakékoliv přípravy se během jednoho dne stává z inženýra chemie farář v Moravské Třebové. Můžeme jen tušit náročnost nového vykročení ve změněných podmínkách.

Po necelých třech letech se zde spolu střídáme. Snad jsem si tehdy ani moc neuvědomoval, za co všechno mu vděčím, čím vším zde musel projít, abychom po něm zde již měli snadnější působení. Bratr Angelus se vydává na další cestu přes Prahu, Velvary, Uherské Hradiště a Brno, aby se po letech mohl sem, do Moravské Třebové opět vrátit.

Otec Angelus ke svému povolání přistupoval velmi zodpovědně a kněžství mu bylo jakýmsi samozřejmým stavem, kterým směl svědčit o Ježíši Kristu. Působil spíše klidnou silou a vše důkladně promyšlel. Proto i ta jeho kázání byla vždy hluboce promyšlená, aby jasně a srozumitelně předkládal Boží slovo v kontextu s učením církve. Nebyl však jenom mužem strohého slova, ale byl obdarován i hrův-

nou hudebního talentu a své city dokázal vkládat do mohutných akordů varhanních tonů, při kterých zapomínal na čas.

Když zde v roce 2009 opět nastoupil, kdo tehdy mohl tušit, že toto jeho druhé zdejší působení bude trvat už jen necelé tři roky. Těžiště jeho veřejného pastoračního působení se kvůli zákeřné nemoci pomalu ale jistě přenášelo do stále větší skrytosti, která mu sice byla v ilegálních počátcích tak blízká, přesto však zde byl nesrovnatelný rozdíl. V 70. a 80. letech byla skrytost nutností k přežití a v ní se Lojzík se svou plachou povahou a zároveň s velkými životními plány cítil svobodný a ve službě Bohu šťastný. Jako mladý muž svými řeholními sliby a svým kněžstvím vyjádřil svou lásku k životu, když věřil, že Kristovou smrtí na kříži a vzkříšením nám Bůh vytvořil novou dimenzi a jednou provždy nám získal život v plnosti, směrem k věčnosti v Božím království. Nyní se mu tato stále větší skrytost spojená s bolestnou obětí stávala víc a více dorůstáním do Kristova kříže, který sice miloval, ale který ho zvláště v posledním období jeho života víc a víc drtil a zároveň proměňoval do stále větší Kristovy podoby.

Nemohu nezpomenout na událost, kdy přesně před měsícem jsme v malém společenství bratří a přátel slavili jeho stříbrné kněžské jubileum. Byl upoután na lůžko, pomalu a těžce mluvil. Oblékli jsme ho do hábitu a dali mu bílou stolu. Mši svatou jsme slavili pomalu a bratr Angelus ji prožíval s mimořádnou usebraností, jakou jsem snad ještě u nikoho neviděl. S hlubokou zbožností přijímal Tělo a Krev, v nichž se nám tam Ježíš jako živý chléb opět dával, jak slíbil a jak při poslední večeři též ustanovil. Po mši

svaté jsem se ho ještě zeptal: „Angeli jsi rád, že jsme takto spolu mohli oslavit tvé kněžské jubileum?“ A on připoutaný na posteli ve své nemohoucnosti široce roz-táhl ruce a zvolal: „Jsem tak šťastný.“

Nemohu nezpomenout ani na jeho poslední okamžiky pozemského života, když se na třetí neděli velikonoční v nočních hodinách u jeho postele bratr Šebestián spolu s jeho ošetřujícími modlí nejdříve růženec světla, poté korunku Božího milosrdenství a pak mu zpívají píseň k Panně Marii, kterou vždy náš umírající nesmírně ctil. Při následné modlitbě Simeonova kantika: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji,“ Angelus vydechl naposled. Již to tedy není jen Simeonovo, ale i Angelovo kantikum.

Snad proto jsem v úvodu vyslovil slovo posvátné závisti, jako potvrzení oné skutečnosti, o které mluví apoštol Jan: „Blažení jsou, kdo umírají ve spojení s Pánem.“

Děkuji Vám všem, kteří jste se o našeho bratra zvláště v jeho těžké nemoci s takovou láskou starali, a věříme, že Angelus již dosáhl cíle, a jeho život je již plně v rukou milujícího a věčného Boha.

ANKETA

Anketa s některými našimi biřmovanci, kteří přijmou v neděli 3. června 2012 v husovickém kostele svátost biřmování z rukou našeho biskupa Vojtěcha Cikrleho. Odpovídat se nebáli Lucka, Monika, Ondra a Filip.

Co očekáváš od biřmování a co po přijetí této svátosti očekáváš od sebe?

L: Očekávám, že budu mít pevnější vztah k Bohu a rozvíjet ho. Nezapomínat na něho a modlit se častěji. Také doufám a věřím v to, že bude se mnou Duch svatý intenzivněji.

M: Očekávám dary Ducha Svatého a duchovní posilu v následujících životních situacích nebo třeba v modlitbě. Doufám, že najdu více odvahy a ochoty pomoci při chodu farnosti, třeba s uklidem kostela nebo vzít si při mši čtení.

O: Doufám, že mi přinese dary Ducha Svatého, pomoc na cestě životem, že mi z milosti Ducha Svatého pomůže zlepšovat moje jednání, abych nežil jenom slovem, ale především skutky a aby moje víra byla opravdová. Věřím, že to bude událost, o kterou se budu moct v budoucnu opřít.

F: Přijetí darů Ducha svatého. Že tyto dary poznám a budu je umět dobře využít.

Zdají se ti dva roky přípravy přiměřená doba?

L: Je to určitě mnohem lepší než 1 rok, brala bych klidně i 3 roky.

M: Určitě. Těch témat je strašně moc a za jeden rok by se to nedalo stihnout.

O: Naprosto! Dřív jsem si myslel, že je to moc, ale teď mi to přijde akorát, jen bych rád navázal setkáváními i po přijetí svátosti.

F: Zdají, ale s Filipem bych se setkával i déle.

Co ti tato příprava dala a co případně vzala?

L: Dala mi toho určitě mnoho, dozvěděla jsem se hodně věcí, které jsem nevěděla a neznala. Příprava mi určitě nic nevzala. Byl to dobře strávený čas. Doufám, že biřmování bude mít nějaké pokračování.

M: Myslím, že díky ní sem začala víc přemýšlet o víře. Také jsem slyšela názory ostatních a díky tomu jsem se mohla na věci podívat z jiných stran.

O: Dala mi nový pohled na různé skutečnosti ohledně víry, pomohla mi utřídit myšlenky a rozhodně mě posunula víc k duchovní dospělosti (Biřmování) a v neposlední řadě taky spoustu dobrých kamarádů z přípravy.

F: Dala mi úterní podvečery strávené rozmluvami nejen o víře.

Chtěl(a) bys říct něco ostatním farníkům?

L: Doporučuju všem, kteří ještě nebyli biřmováni, ať začnou chodit na přípravu, protože je to výborná věc. A také to hodně dá.

F: Vřele všem přípravu s Filipem doporučuji. Františkáni mají kompostovač.

Několik otázek jsme položili i bratru Filipovi, který celé dva roky biřmovance pečlivě připravoval.

Připravoval jsi biřmovance na tuto svátost za dobu své působnosti v Husovicích již dříve?

Ke svátosti na biřmování připravuji již mnoho let. Ovšem tato poslední skupina je první, kterou mám dva roky. Nelituji toho.

Nastal ve chvíli tvého biřmování nějaký podstatný zlom? Dalo ti nějakou vizi, jak jednou na ně chceš mladé lidi připravovat? Myslím, že nic viditelného. Biřmoval mě kardinál Tomášek v jedné vesničce u mého rodiště. Účinky mohu vypořizovat až zpětně. To také každému přeji.

Jaké zapojení farnosti ve společném prožívání různých událostí – např. právě biřmování – bys uvítal?

Mnozí hodně pomáhají při organizaci akcí, ale byl bych rád, kdyby se nebáli projevit. Při liturgii třeba se čtením, přímluvami...

Co bylo nejdůležitější na dvouleté přípravě?

Čas. Opravdu je to čas společně prožít a naplněný. Bylo by stále o čem povídat, ale s těmito jsem zvládl to hlavní. Doufám, že krom komposteru a mé oslavné básně na něho, si budou pamatovat i něco víc. Ale alespoň ten komposter...

Co bys přál svým svěřencům?

Větší otevřenost.

Těšíš se na příslibenou účast biskupa Vojtěcha a co vše je s nastávající slavností spojeno? Mohou být farníci nějak nápomocni v organizačních záležitostech?

Velmi. Nechci být nevěřící Tomáš, věřím, že přijde. Modleme se tedy za jeho zdraví.

O vyjádření k chystané slavnosti biřmování jsme požádali i otce biskupa Vojtěcha Cikrleho.

Z čeho máte radost, když udělíte svátost biřmování?

Vždy se těším na to, že jednou ve velkém úžasu a radosti uvidím, k čemu Duch Svátý dovedl prostřednictvím této svátosti konkrétní lidi, které mám ve chvíli udělování svátosti biřmování před sebou. A že se z toho budeme společně radovat.

Jaký máte vztah k husovické farnosti?

Husovice jsou mi blízké především jako místo narození blahoslavené Marie Restituty Kafkové, ale také skrze františkánskou komunitu a další lidi, kteří tvoří tuto farnost.

Děkujeme všem za milé odpovědi.

MARIA, ORODUJ ZA NÁS, ANEB HUSOVICKÁ FARNÍ POUŤ

Sobotní ráno 5. 5. 2012 vítalo před husovickým kostelem skupinku asi třiceti poutníků s batůžky na zádech, kteří si přišli pro požeňání na cestu do Křtin. Cestou autobusem do Útěchova přistoupili poslední opozdilci a zanedlouho se radostně vydali lesními „hvězdy“ z Útěchova k Adamovu, pod vedením zkušeného vůdce, pana Letochy. Původně padl i návrh volit kratší variantu a jet do Adamova vlakem, ale na konci pouti bylo jasné, že v příznivém – jistě vymodleném počasí – bylo velmi dobré začít již Útěchovem. Svěží kroky poutníků protkávala modlitba růžence a cesta ubíhala značně příjemně, Adamov vítal příchozí velmi brzy. Odtud poutníci pokračovali opět lesními stezkami v rozkvetlých stráních podél potoka, aby mohli obdivovat Františčinu huť, ti odvážnější se kochali rozhledem, který poskytovala. Několik dalších se zajímalo o historii blízké Býčí skály, která souvisí s objevitelem nálezů z doby halštatské – MUDr. Jindřichem Wankelem. (Více informací naleznete

např. v knize A. Přichystala a M. Náplavy – Záhada Býčí skály). Právě k Býčí skále vedly další kroky farníků, zrovna se zde odehrával den otevřených dveří, takže měli možnost nakouknout do jindy zavřené jeskyně. Protože však prohlídka jeskyně zabírá jeden a půl hodiny, zůstalo jen u nahlédnutí a další úsek cesty mířil do pozoruhodné jeskyně Kostelík, příhodně k modlitbě breviáře a obědové pauze. Poutníci nabyli novou energií k poslednímu úseku cesty do Křtin, která již byla poněkud palčivější otevřeným putováním v záři slunečních paprsků, ale byla i nadále radostná a na jejím konci čekal P. Peňáz, aby uvítal všechny příchozí chlebem, solí a vodou a milými slovy.

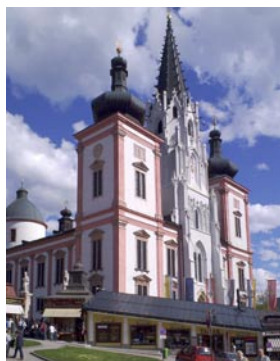

Mariánská píseň završila uvítací ceremonii a pak po pozdravení v křtinském kostele následovalo pozvání na pohoštění na faře. Mezitím dorazili i poutníci autobusoví, aby se všichni sešli na mši svatě a předložili P. Marii vše, co jí ve svém srdci do Křtin nesli. Po mši sv. došlo na tradiční pouťové koláčky a byla možnost dalšího občerstvení na faře. Do odjezdu autobusu nezbyvalo příliš mnoho času, protože ty nejkrásnější chvíle ubíhají vždy velmi rychle a letošní pouť mezi ně rozhodně patřila. Poutníci, mířící po šesté hodině již autobusem směr Brno si bezpochyby vezli domů v srdcích radost, jakou dává jen Bůh.

-ara-

POUŤ DO MARIAZELL

Farnost Brno-Lesná pořádala tradiční pouť do Mariazell 8. 5. 2012. Mši sv. českých a moravských poutníků ve 14 hod. celebrowali také otec Pavel Hověz spolu s bratrem Ignácem, OFM, který měl promluvu. Kromě dvou autobusů vypravených z Brna-Lesné, se poutě účastnilo i několik rodin z našich farností, které přijeli svými auty. Po mši sv. byla možnost se podívat po Mariazell, pomodlit se společně křížovou cestu na nedalekém kopci nebo si nabrat vodu z pramene za kostelem.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na zajištění této krásné poutě.

INFORMACE Z FARNOSTI LESNÁ

Burza knih na Lesné

U Duchovního centra na Lesné probíhá od dubna netradiční burza knih v neomezené provozní době – knihy jsou uloženy před vchodem do Duchovního centra a zájemci si z nich mohou v jakémkoli čase vybrat a vložit dobrovolný

příspěvek buď do rukou kněze nebo s. Margity, budou-li zrovna v centru přítomni, anebo do schránky Duchovního centra. Všichni jsou zváni k účasti na této akci, která pomůže zajistit část finančních prostředků na stavbu nového kostela v Brně-Lesné.

INFORMACE Z HUSOVICKÉ FARNOSTI

Boží tělo

Slavnost Těla a Krve Páně oslavíme v naší farnosti v neděli 10. 6. 2012. Tento den bude mše svatá pro rodiče s dětmi v 11.00 hod. zrušena a všichni jste zváni k účasti na průvodu po mši v 9.00 hod.

První svatě přijímání

Na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 17. června 2012 při mši sv. v 11 hod. přistoupí děti z naší farnosti k prvnímu svatému přijímání.

Prázdninový pořad bohoslužeb

V období letních prázdnin (červenec, srpen) nebudou mše sv. pro rodiny s dětmi v neděli v 11 hod. a ve středu v 17 hod. Večerní středeční mše sv. bude v 18 hod.

Nová Pastorační rada

Okna zpěvárný na husovické faře vydržela rozsvícená v pondělí 23. 4. 2012 až do 22. hodiny a nebylo to z důvodu dlouhých písní, ale kvůli zasedání nové pastorační rady. Kdo by chtěl více nahlédnout do záležitostí, které rada řeší, může přijít na další setkání a přispět jak radou, tak i pomocí, která je vždy vítána.

Náš kostel potřebuje mnohé opravy, také všechny slavnosti vyžadují pečlivou přípravu a musí být vedeny v něčí režii, proto se rada mnohdy radí dlouho do noci a to vše pro dobré fungování farnosti.

Všem těmto ochotným lidem vyprosme Boží pozeňání pro jejich službu.

HUSOVICKÉ PÁLENÍ ČARODĚJNIC

Na 30. dubna pro nás nachystala husovická orelská mládež soutěžní odpoledne pro děti, mládež a dospělé. Na hřišti proběhly soutěže dětských družstev ve střelbě na branku, přetahování lanem, hod granátem na cíl a dalších dovednostech. Odměnou jim byly nejen hračky, ale také možnost opéct si špekáček a ohřát se u ohně, který vzplál těsně po sedmé hodině večerní.

Připravená čarodějnice (plná slámy a samozřejmě na koštěti), vzplála v nočních hodinách a všech sto třicet návštěvníků se postupně odebíralo do svých domovů.

Ti zdatnější vydrželi zpívat u táboráku až do pozdní noci.

Tímto děkujeme všem, kteří přišli a také těm, kteří pomohli s organizací celého odpoledne a večera. Zdař Bůh!

Jirka

P.S.

Orel Brno-Husovice hledá dobrovolníky, kteří by se chtěli podílet na zajištění různých akcí a také pomoci s tělovýchovným provozem, případně zájemce kteří by se mohli věnovat dětem a maminkám v odpoledních i odpoledních hodinách.

JISKŘIVÉ VZPOMÍNÁNÍ

Červnové sluníčko se ještě zlehka dotýkalo kostelních věží něžným políbením na dobrou noc a v jeho večerní záři se docela ztratili droboučci Jiskřici, sedící pod křížkem. Obklopovali svého jiskřivého učitele a obzvláště ti letošní loudili příběhy z dávných časů. „Vyprávěj nám, jak lidé postavili náš kostel,“ naléhal malý Jiskroň. Starý Jiskřivec je všechny utišil pouhým mávnutím jiskřivé paže a nedal se více pobízet.

„Uplynulo již více než sto let, kdy husovičtí obyvatelé založili Kostelní jednotu, aby mohli mít svůj vlastní kostel.“ „Bylo to přesně v roce 1896,“ píslk netopyř vykukující z věže, „můj prapradědeček si všechno pamatoval, protože se radoval, že konečně bude bydlet ve věži.“ „Znal jsem tvého prapradědečka, byl věrným strážcem kostela před všelijakou žouželí,“ usmál se Jiskroň, „pro nás jiskřičky sto let není žádný věk, protože jen tak nezhasínáme, ale i u lidí se najdou pamětníci, kteří znají příběh kostela z vyprávění. Kostelní jednotu založil kněz František Venhuda, člověk prozíravý, protože napřed si vyzkoušel vystavění kostela v Bosně v Sarajevském Poli a pak se vydal plánovat stavbu do Husovic.“ Jiskřivec se odmlčel, právě zapadlo sluníčko a kolem jiskřičků poletovali zářiví broučci-světlušky. „Náš kostel se začal stavět v pondělí 5. listopadu 1906, víme to od praprababiček,“ chlubil se svými znalostmi.

„Ano, v pondělí lidé začali kopat základy, ale ouha, netušili, co je čeká. Půdu tvořil násyp naveženého popela, spodek nebyl dost pevný a sotva kvůli tomu víc prohloubili základy, dostali se pod hladinu spodní vody, ta se provalila do základů a na maléry bylo zaděláno,“ pokračoval Jiskřivec.

„Jejda, chudinky lidi, vodu nemám rád,“ broukl netopyř. „Voda jim opravdu nadělala moc starostí, nestačili ji pumpovat, sesouvala jim boky vykopaných základů a tak náš kostel rostl z mozolů a trápení, proto jsou jeho základy opravdu pevné. Všechny kameny, z kterých měl být postavený, skončily v základech a bylo zapotřebí nové. A na všechno další peníze. Lidé se nedali zlomit a do zimy byly základy udělány a nám předali poselství, ať se nikdy nevzdáváme, i když věci nejdou podle našich plánů. Problémy přibývaly s lámáním dalšího kamene z Červeného kopce a z Maloměřic, ale pevnost našeho chrámu tak vyrůstá z pevnosti blízkých kopců i lidí.“

„Jiskřivče, ať mě nechá, zachraň mě!,“ písktěla jedna světluška do poklidného vyprávění. Netopyř zkrroušeně pokrčil křídly: „Je čas na snídani, tak jsem se malinko zapomněl.“

Jiskřivec se na něj poněkud káravě podíval a vyprávěl dál: „Zvony, jejichž kovová srdce probouzí husovické farníky ze sna, visí na věži od října 1908. Kostel nám vysvětil v neděli 5. června 1910 brněnský biskup Pavel Huyn a proto za pár dní bude mít kostel své narozeniny. Vždycky nebyl radostně rozsvícený, pamatuji si i rok 1950, kdy v něm bylo smutno a temno. Dodnes nechápu, proč jacísi naprosto nejiskřiví lidé odvezli v autech naše kněze do domů zvaných vězení, kde bychom my, jiskřičci, asi hned uhasli, ale naši kněží tam zářili, dokud to jen šlo. Rád jsem později v kostele potkával člověka, co se kamarádí s hvězdami a zdá se, že jim i rozumí. Jmenuje se Jiří Grygar. Pamatuji si dobře na kněze Stanislava Krátkého. V době jeho působení vytvářeli mladí lidé z Jisker Ignáce z Loyoly modlitby na

každý den – mimochodem Ignáce samozřejmě inspiroval náš prapředeek, a Stanislav Krátký pak díky známosti se mnou nazval své rozjímavé modlitby též Jiskry. Radostné období nám nastalo příchodem bratří františkánů do Husovic 1. 8. 1990, oni jsou totiž neuvěřitelně jiskřiví a náš kostel je čím dál tím více rozzářený právě díky nim. A co

bude dál v historii našeho kostela teď záleží na vás, milí jiskřiči, a na lidech, co v něm vytváří farní společenství, starají se o kostel, pomáhají si, chtějí, aby všechno pořád bylo lepší, protože žijí z lásky k Bohu. A my jim v tom máme pomáhat, aby měli sílu hořet radostí.“

Jarka Cýrusová

ŽDÁR NAD SÁZAVOU BUDE ZNOVU PATŘIT MLÁDEŽI

Po deseti letech se do Žďáru nad Sázavou opět sjedou mladí lidé z celé České republiky, aby tu zažili společenství církve, ale také aby zde diskutovali s biskupy.

Již páté Celostátní setkání mládeže (CSM) se ve Žďáře nad Sázavou uskuteční 14. až 19. srpna 2012. Setkání se zúčastní mladí katolíci, ale i další mladí lidé, kteří dosud hledají svůj postoj k církvi i k víře. Ve Žďáře nad Sázavou se CSM koná již podruhé. Poprvé se zde uskutečnilo roku 2002.

Styčnými body programu budou promluvy českých a moravských biskupů. Chybět však nebude ani pestrá nabídka přednášek a diskusí o tématech blízkých mladým lidem, řada kulturních a sportovních akcí, koncerty a společné modlitby. Součástí programu bude také Poutí rodin, která připadá na sobotu 18. srpna 2012. Na CSM se předpokládá účast zhruba 6 000 mladých lidí,

k nimž v sobotu přibude asi 3 000 účastníků Poutě rodin.

Zástitu nad setkáním převzali pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka OP a hejtmán Kraje Vysočina MUDr. Jiří Běhounek. Realizaci setkání aktivně podporuje také Město Žďár nad Sázavou, jež ze svého rozpočtu uvolnilo 300 000 Kč na pokrytí nákladů spojených s technickým zázemím akce.

Kontakt a informace:

P. ThDr. Jan Balík

ředitel Sekce pro mládež ČBK
balik@cirkev.cz, +420 603 433 748

Mgr. Lenka Češková

tisková mluvčí CFM a CSM
maddalena.ceskova@gmail.com
+420 733 755 891

<https://zdar2012.signaly.cz/>

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Lesná, Soběšice a Obřany

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římsko-katolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno
nebo schránka Srdíčka v zadní části husovického kostela
nebo e-mail: Srdicko.Husovice@seznam.cz **<http://www.volny.cz/dcbl/srdicko.htm>**

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou.
Uzávěrka tohoto čísla byla dne 22. 5. 2012, uzávěrka příštího čísla je 15. 9. 2012.